

מדברי פארו ואנצ'יטי בני בית הדין

האמת העירונית ולכן אפנה אליו לאמר: עברו שבע שנים חסימות מיום שהשלכר חס אותנו לבית הסוהר ואילו לשוננו כנני יפ אין אנו מסמיקים לספר את היסורין שנאו עלינו בבית הסוהר הזה. ובכל זאת הננו עומדים כיום נלויי'ענינים: ללא ניצ וללא זיע, ללא פחד וללא כלמה.

יונין דבס אמר, כי ההוכחות הע" לזכות אשר בנרדן נשפטנו היום אינן מספיקות כדי לשפוט כלב האיכל את בני'מינו.

ויתר על כן: אפילו כלב מצורע היה בידאי מזלו משחק יותר מששחק לערעורנו בפני בית הדין העליון.

אני יודע ונס אתה, ארוני השופט, יודע בלבך, כי שמעת אותנו עוד בטרם ראוחך את פנינו, שכן נספחנו על רד"ח חטים ה"ראדיקאליים". — — — הלא כה דבריך בשעת הפרסום של פסק הדין: הפשע הוא חלק בלתי נפרד מעיקרי השקפת.

דנחם אותנו בשעה שבאמריקה היתה מהלחית שנאה כבושה, לזורים. היתה זאת שעת חירום. הרוחות רננו ואתה כמו התובע והשופטים המושבעים רנוחם לנו. השופטים המושבעים נמלאו הסתיקצף על היותנו מתנגדים למלחמה הסבה לכך נחשבה בעיניהם כקריסת השופט. וכך הכריזו עלינו כעל מרנגלים. ואני אתה חשבתי ואנידנה: המלחמה לא היתה אלא כזב ושקר ואסון. הבטיחו לעמים תועפות'הרים ולא קיימו דבר. מה טוב שאוכך עוד גם עתה לקרוא לאנשים סתחת כנפי המוח: שטרו את נפשיתכם מפני הכזב השותח דמו

אדרבא, ביאו וחכיחוני על המוכה שהשפיעה לנו מלחמה זו? המלחמה נמרה כשתל'יתלים של קרבנות מופלים על שדות'הקטל. האם גדל כוחו של העולם? לא ולא! העולם נהרס ונחרב עד חרמה.

פדי אזכור את השקרים אשר התובע ספר באוני המושבעים יסמר בשר.

לא עריכם כלני'דרכים מכאוב כמכאובי אשר נרטו לי שופטי ושוטרי. סבלתי ואסכול גם עתה מהיותי איטלקי. סבלתי ואסכול גם עתה מהיותי סאמין באיריאל של הטוב, סבלתי ואסכול גם עתה, כי דתנכלתם להסית אותנו. אילו הוצאתם אותי פעמים לתורג ואילו קטתי אפילו פעמים לחתיה, כי או שבתי ועשיתי בחי'חלרי את המעשים אשר עשיתי עד עתה.

סאקו: אינני נואם. השפה האנ' נליח אינה שנורה בפי למדי. ידעת, כי חברי ואנצ'יטי יאריך בדבורו. לכן אסתפק במלים מועטות. לא ראיתי, לא שמעתי אף לא קראתי כסצרי התולדות על משפט אכזרי כזה — — ידעתי שאין מסק הדין אלא מסק דינו של מעמד שליט הנוזר על המעמד המרוכא. המל' חמה בין שני המעמדות האלה תאריך ימים. קרובים לרבנו אנשי הספר והמדע. אולם אתם דורמים אותם. מענים אותם, קובעים את גפשוהיהם. משום כך הנני נצב היום לפניכם. מאחורי עומד המעמד המרוכא, הנרדף, חברי ואנצ'יטי בעל הנפש ויפה נרון פעמים לסיתה. ידעתם יפה, כי זכאי הוא. מה לכם רבואות האנשים שבאו ללמד עלינו זכות—הנכם שוקטים על עקשותכם שבע שנים תמי' סות. אתה אמרתי: השופט מייאר, אשר לפניו אעמוד, נמשו יודעת מאד, כי חף אנוכי מפשע. בזה נסחיימו דברי.

ואנצ'יטי: הנני להניר לכם, כי מלבד היותי חף מפשע אשר ספד' חם עלי — כל ימי חיי מעידים, שלא ננכתי ולא רצחתי ולא שפכתי דם אנושי. גם זאת אני באוניכם, כי מלבד היותי רחוק ממעשי'רצח ועול—נלחמתי כל ימי חיי על הכרתה האון בעולם. גול? לא הוצרכתי לעסוק בגול, בכדי למצוא מחית נפש. בעצבון ידי אכלתי את לחמי. למה איפוא אשלח את ידי לגולה?

אוסף ואומר, כי מלבד היותי רחוק מנכבה, גולה ורצח ומלבד היותי משתוקק ומתאוה למשמר חיים חדש שלא יהיה בו מקום למשה'רצח אשר לפנינו—הרי ויתרתי מרצוני על העושה, העמקים המוכים, על מעמדי הטוב בחיים. והדבר גלוי וידוע לפני הרבה ממכרי ומיודעי, ויתרתי על עסקים טובים משום שסברתי, כי מקור'עסקינו ברמאוהוברדיפת בצע—ודעתי לא היתה נוחה מכל אלה. ועוד זאת: מלבד המלחמה הקשה אשר קדשתי על המשעים האסורים מפי החוק נלחמתי גם בפשעים המותרים עפי החוק: נגד הנצול והשעבוד שנוהג מעמד במשנהו. משום כך הנני עומד לפניכם אסור'שדשלאית. ומשום כך נהחך עלי גור'דין שכזה.

מלחמתי נגד רפשעים הכותרים עפי החוק אינה מלחמת יחיד. לנו עיני מרחפת דמותו ההדורה והנאה של יונין דבס הנדול, אשר נלחם על זה כל ימי חייו.

השופט, האיש הלבוש שחורים, שהננו עומדים לפני היום יודע את כל